

Συμφορά μας, συμφορά σου...
θά στηθῆ' στ' Ανάκτορά σου
ή σημαία του Προφήτη.

Και δὲν φθάνει, ποὺ μ' ἔμας
κάθε Χόνιτς κι' Οὐλαμῆς
ἔχει μένος ὀλοένα,
τώρα τᾶχουν και μὲ σένα.

Λύσσαξαν ἔδω κι' ἔκει
και σοὺ φάλλον χίλια τόσα,
κι' ὅ, τι Συναγματικῆ
τοῦς ὑπαγορεύει γλώσσα.

Τούρκων μῆνης λυσααλέ...
τί χολῆν δὲν ἔξωμιον...
και τὸν νέον Βασιλέα
τῆς Ἀγγλίας πολεμοῦν.

Τοὺ ρίχτηκαν κι' ἐκείνου ὀτὴν τῆς τὴν θλίψι,
τάβαλαν μὲ τὸν θεο, τάβαλαν μὲ τᾶνήφι,
μὲ δύο Γεωργίους τὰ βάλανε συγχρόνως,
μὲ σένα τῆς Ἑλλάδος κι' αὐτὸν τῆς Ἀλιόνας.

Τοὺς νέους Τουρκαλάδες παροξυσμὸς κορώνει
και λαύρα και γκαγκίνι,
γιατ' ἔβανε κι' ἐκείνου
πῶς ἔχομε Κορώνη μὲ μπάρμπα ὀτὴν Κορώνη.

Μέσα ὀτῆς συμφοράς τους, μέσα ὀτὰ ξαφνικά τους,
ἄρχισαν καί μας να τρῶν τὰ λυσαακά τους.
Ὀρώται τὸ κράτος τῆς νέας ἀνορθώσεως
μ' ἀδέκακη φοβέρα,
και δὲν θραβαίν' ἡμέρα,
ποὺ νὰ μὴ μᾶς κηροῦν πολέμους ἐξοντώσεως.

Τι συμφορά μεγάλη...
και κατ' αὐτοῦ τοῦ Γκερέυ
χουμὲ τὸ Κομητάτο.

Και τοῦτου τὸ κεφάλι
αἰμοχαρεῖς κορόσι
τὸ θέλουν μὲς ὀτὸ πιάτο.

Τοῦ Γκερέυ τὴν ἀγάπη
οὐκ ἔπιν δὲν τὴν φηγάει,
και θέλουν νὰ τὸν φάνει
και τούτων οὐκ κευπάει.

Τι τρομαρίζει τῆς περὶναι...
ποταμὸς αἰμάτων ρεῖσι
μῆτε φύλλος θέλω νὰ μᾶς
μὲς ὀτὸν κόρφο τοῦ σερ Γκερέυ.

Καλὰς ἤλθες ὀτῆ φυλῆ
τῆς φυλῆς τῆς πεκαρμένης...
τὸν γνωρίζεις, Βασιλέη,
τὸν Μουφτη τῆς Μαινεμένης;

Ἄν κι' εἶναι, καθὼς λένε, γέρος ἔδοκομητάρης,
ἀλλὰ και τούτος Ἄρης
ὀρθώνει πολέμου
και συγκλονεῖ τὸν Αἶμον.

Τραβᾶω τὰ μαλλιά μου,
και τρέμο, Βασιλέη μου,
κι' αὐτὸ τὸ μεγαθήριο.

Μὲς ὀτὴν ἀντίθε ὀτῆ
και τρῶν τὸν Μουφτη
τὸν ἔπιασε ντελίριο.

Ἄν χαραταῖς, Βασιλέη, και λείπ' ὀτὸν θυμὸ του
πῶς θὰ περάση σάβανο ὀτὸν κόνετο λαϊκὸ του,
και μ' ἕνα χέρι ὀτὸ σπαθὶ και μ' ἄλλο ὀτὸ Κοράνι
θ' ἄλλοφρονῆ θὰ μαινεται,
θὰ σοῦ, ῥιτὶ προσηνεται,
κρυπάει, Μουσοουλμάνο.

Τέτοια και τούτος ὁ Μουφτης θὰ πῆ σαβανομένος
ὀτὸν Ἄρηδων τὸ γένος,
και σ' αἵματα Γκακούρηδων τὴν λύσσα του θὰ πνίξῃ
και τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ Σεριὰτ θὰ δείξῃ.

Τι σφαγή, τι κοπιτό...
κάθε Τούρκος σκαλετὸς
βγαίνει τώρα μακαλλάρης...
ποὺ ξεφοτῶσε κι' αὐτὸς
ὁ Μουφτης ὁ ξεκουτάρης.

Μὲς ὀτὸς τόσοις διαβασίμενους,
μὲς ὀτὸς τόσοις μαινομένους
τῆς Τουρκίας τῆς μαινομένης,
μ' ἕνα σάβανο γυρίζει
και μαινομένος ἀρρῆζει
κι' ὁ Μουφτης τῆς Μαινεμένης.

Κι' ὁ Περιελάτος ἐν σπουδῇ τὸν Κορωνάτο τραγουδεῖ.

Π. — Πάλι σ' ἐπόπασιν γὰ μᾶς φαρμάκια και χολαῖς,
μὰ τώρα δὲν μᾶς λᾶς
εἰ προσφιλεῖς προστάται μας τί πάθανε και πάλι
και τοὺς παράσιφε γὰ μᾶς συμπάθεια μεγάλη;

Ἄν τώρα, Κορωνάτε μου, ρωτᾶς και γὰ τοὺς Γάλλους,
προστάται μας μεγάλους,
ἀκόμη δὲν εἰμπόρεσα νὰ νοήσω τὴν αἰτία,
ποὺ μ' ἔρωτ' ἀναφε γὰ μᾶς και τὴν Δημοκρατία.

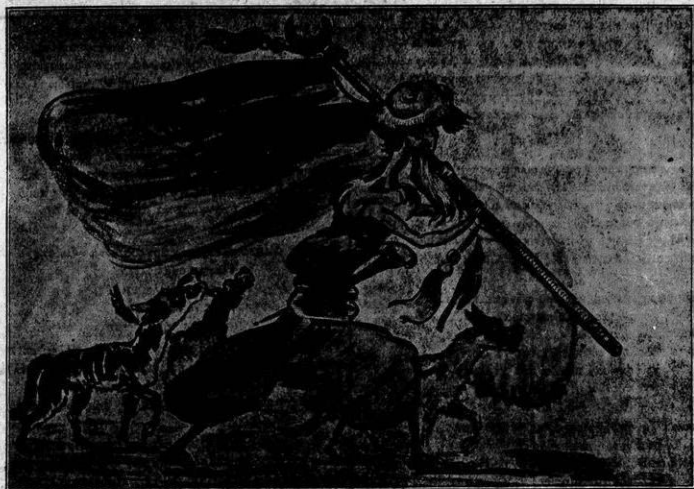
Ὅμως και τὸ Φιγαρό, πρῶτος τῆς Τουρκίας βλάμη,
συμβουλεύει τὰς Δυνάμεις
τὰ συμφερόντα τὸν μόνο νὰ κυτάξουν πᾶ πολλὰ
και ν' ἀφήσουν τὰ ἑκὰ μας ἰσοθῆ τὰ τραλλὰ,
ποὺ πεντάρα δὲν ἀξίζουν και δὲν βγαίνουν καρδέλι,
και γι' αὐτὰ νὰ μὴν τῆς μέλῃ.

Τέτοια και πᾶ Φιγαρό
γράφει τούτων τὸν κειρὸ
μὲ καλέμι τσουχατό.

Και γὰ τοῦτα ποὺ μᾶς οὐρνε
μὲ φιλότουρκο οὐθενὰ
τὸ ρωτᾶνε πῶς πέρινε,
πλὴν αὐτὸ δὲν ἀπαντε.

Κρίμα ὀτῆς ἑλευθερίας τῆς φιλότουρκίῳν μητέρα,
ποὺ οἰστὰ γὰ μᾶς και Σέ,
κρίμα τοῦχοι ἔδω πέρα
και τὴν Ἀλλιάς Φραναῖ.

Ἄρχει τώρα, Βασιλέη, νὰ προκληθῆ ναυτίας,
τὸ πάθος τὸ φιλότουρκο και τῆς Δημοκρατίας,
ὅπου οἱ Τούραν ἄρματα τὴν ἔχουνε δεμένα
και οὐκ ἀκούσῃ Κάιζερ τὴν πάει τρία κι' ἕνα.

Κι' ό Μουφτης τής Μαινεμένης φόβητρον τής οίκουμένης.

Έγινε σήμερα κι' αυτή
των συμφερόντων μάννα,
και λάτρης καθενός Μουφτη
και πρώτη μαλαγάνα.

Κρίμα και κρίμα, Βασιληά,
που τὰ δικά μας τὰ γαλζά
φωνάζουν πάλι Γαλλιστι
για την Γαλλία:σασκρισι.

Κρίμα και στή Γαλλία μας
και στή στενή φιλιά μας.

Ποιός θα μάζ τδλεγε ποτέ πως μετά τόση σχέσι
κι' εκείνη θα φορέση
τό Τουρκικό τό φέσι.

Κρίμα και πάλι κρίμα
γι' αυτήν την φιλενάδα,
που πάντοτε 'ξείμα
μέ πάθος την 'Ελλάδα.

Κρίμα, που ξέρομε κι' έμεις τὰ Γαλλικά φαρά,
και' οτ'α' λουτρά της' πήγαινες κάθε χρονιά και Σί.

'Αν'ρωτῆς και τούς Μαγάρους, από τίποτους φαρτυτο
προκοπή μήν περιμένῃς...
καθ'ήμων βρουχονται τώρα Τουρκικότεροι κι' αυτό
τού Μουφτη τής Μαινεμένης.

Κοντολογίς κατάλαβαν κι' ελεύθεροι και σκλάβοι
πως έχει τούς προστάτας μας και τώρα καταλάβει
κάθως άνιαιτον για' μάζ κι' άγάπης λίσσα τόση,
που ποιός όλιγο, ποιός πολύ,
νυχθημερόν παρακαλεί
από την προστασία των κάποιος να μάζ γλυτώσῃ.

**Τό μνημόσυον εκείνου
τού παλαγού του Κώνσταντίνου.**

Τών Ρωμηών ή κλάσις χαιρει...
κι' ό Μαγάρους ό τρανός

κι' ό φιλέλλην Γερμανός
μέ τό πονεμένο χέρι.

Κι' όλοι φίλοι σεβαστοί
κι' άγνωστοί μας και γνωστοί
μάς σαλζόνου, Βασιληά,
μ' έρωτομανή φιλιά. **ααα**

Κι' έγω φέρομαι: πτερόπους προς αιθέρας ανεφέλους
της πτωχής μας Πηνελόπης,
και την βλέπω, Βασιληά μου, να σκουπίζῃ τούς σιέλους
'Ελληνοπαθούς Εδρώπης.

Και τώρα που μάζ έφυγες κι' έπήγες στήν 'Αγγλία
και στους προστάτας έφερες για' μάζ την ομιλία,
κι' έμεις, καλέ μου Βασιληά, χωρίς να λείψῃ γι' οτα
'φυλάξῃμε την στάσι μας την Ιβρα σαν και πρώτα,
έν άλλις λόγους δηλαδή χωρίς κανένα φόβο,
κι' έκάνῃμε μνημόσυον για' τον Παλακιόλογο.

Κι' ένω πολλών ήκουστο καρδίοκτυπος και θρήνος
τότοια θαρρό πως φώναξε ο' έμας ό Κωνσταντίνος:
'Στόν όδοίπορο Βασιληά να' πητε χειροτέματα,
σχηώστε τὰ κεφάλια,
κι' άς λείψου γονατισματα
και τόσα παρακάλα.

Κι' έγω τούς παρακάλεσα μιά μέρ' άπληκτιομένος
να σώσουν την Επτάλοση και του Σταυρού τό γένος,
μα τι καλά που μ' άφησαν μονάχο στόν άγωνα
κι' άθάνατος δοξάζομαι κι' όμνομαι στόν αιώνα.

'Αποφασίστε και σεις, άπροστατείτων γόνου,
να ζήσατε και μιά φορά χωρίς προστάτας μόνου,
να 'δητε τότε τι καλά θα ζήτε κατά μόνου,
κι' εκείνος ποιούει γνωση
μέ τόν καιρό θα νοήσῃ
πως είναι δυνατόν να ζῃ και δίχως κηδεμόνας.